

**PUHE JOUKKOKOKOUKSESSA
BUTYRKIN PIIRISSÄ
ELOKUUN 2 pnä 1918**

SANOMALEHTISELOSTUS

Toverit! Eri puolilla Moskovaa pohditaan tänään sosialistisen Venäjän kohtaloa ¹⁵.

Neuvosto-Venäjän viholliset piirittävät meitä tiukkana rautaisena saartorenkana riistääkseen työläisiltä ja talonpojilta kaiken, mitä Lokakuun vallankumous on heille antanut. Venäjän yhteiskunnallisen vallankumouksen korkealla liehuva lippu ei anna rauhaa kansainvälisille saalistajille — imperialisteille, ja niinpä he ovat lähteneet sotaan meitä vastaan, lähteneet sotaan Neuvostovaltaa, työläisten ja talonpoikain valtaa vastaan.

Toverit, muistattehan, kuinka vallankumouksen alussa ranskalaiset ja englantilaiset hokivat herkeämättä olevansa vapaan Venäjän „liittolaisia”. Ja nyt nuo „liittolaiset” ovat näyttäneet oikean karvansa. Petoksella ja valheella, selittäen, etteivät he aio ryhtyä sotimaan Venäjää vastaan, nuo tulokkaat miehittivät Muurmannin rannikon, valtasivat sitten Kemian ja ryhtyivät teloittamaan tovereitamme, neuvostotyöntekijöitä. Niin, he eivät sodi Venäjän porvaristoa vastaan, he eivät sodi Venäjän kapitalisteja vastaan, vaan he ovat julistaneet sodan Neuvostoille, julistaneet sodan työläisille ja talonpojille.

Ranskan ja Venäjän porvaristo on saanut itselleen toimekkaita apureita tshekkoslovakeista — tämä lahjottu väki ei tietenkään ole lähtenyt sotaan meitä vastaan epäitsekästi, vaan me tiedämme, kenen miljoonat ovat sysänneet tshekkoslovakit sotaan Neuvostovaltaa vastaan; heidät on yllyttänyt kimppuumme englantilaisten ja ranskalaisten kulta. Mutta tshekkoslovakkien lisäksi on muitakin sellaisia, joilla ei olisi mitään Neuvostovallan hävittämistä

vastaan: „isänmaanpelastajamme” Dutov, Aleksejev y.m. lämmittelevät yhdessä tšhekkoslovakkien kanssa englantilais-ranskalaisen kullan ääressä ja odottelevat venäläistä kultasadetta... Neuvostovalalla on paljon vihollisia. Mutta, toverit, olemmeko yksin?

Muistattehan, Saksassa oli suurlakko jo tammikuussa, kun yhteiskunnallisen vallankumouksen loimu oli vasta viriämässä; nyt, kahdeksan kuukautta myöhemmin, näemme joukkolakkoja jo eri maissa: työläisten suurlakko Itävallassa, toverimme lakkoilevat Italiassa. Työtätekevien piinaajien loppu on lähellä. Kaikkien maiden imperialistit kaivavat itselleen hautaa.

Sota, jota kumpikin puoli käy rosvotakseen, ei vaimene. Tässä rosvosodassa kamppailee kaksi käärmettä: englantilais-ranskalainen ja saksalainen imperialismi. Niiden hyväksi, jotta jompikumpi niistä voittaisi, on tapettu jo 10 miljoonaa talonpoikaa ja työläistä, 20 miljoonaa on tehty raajarikoksi, monet miljoonat valmistavat murhavälineitä. Joka maassa kutsutaan aseisiin voimakkaimmat, terveimmät miehet, tuhotaan ihmiskunnan parasta ainesta... Ja minkä tähden? Sen tähden, että jompikumpi noista haaskalinnuista pääsisi voitolle vastustajastaan...

Neuvostovalta on sanonut: me emme tahdo sotia enempää: saksalaisia kuin englantilaisia tai ranskalaisiakaan vastaan; emme tahdo surmata niitä, jotka ovat samanlaisia työläisiä ja talonpoikia kuin mekin. He eivät ole vihollisiamme. Meillä on toinen vihollinen — porvaristo, olkoon se sitten saksalainen tai ranskalainen taikka venäläinen porvaristo, joka on nyt liittoutunut englantilaisten ja ranskalaisien kanssa.

Ja meidän tunnuksiamme, samoin kuin vallankumouksellinen lippummekin, nostetaan esiin kaikissa maissa. Amerikassa, maassa, jota sanottiin ennen maailman vapaimmaksi maaksi, vankilat ovat täpö täynnä sosialisteja; Saksassa leviävät laajalti työläisten ja sotilaiden keskuuteen saksalaisen sosialistin Friedrich Adlerin sanat: „älkää suunnatko pistimiänne venäläisiä työläisiä ja talonpoikia, vaan oman maanne porvaristoa kohden”... Kapitalistien alullepanemasta teurastuksesta ei näy tulevan loppua. Mitä enemmän Saksa voittaa, sitä useampia samankaltaisia petoja liittyy vastapuolen avuksi, ja nyt Amerikkakin on jo mukana sodassa englantilaisten ja ranska-

laisten puolella. Vain työläiset voivat tehdä lopun sodasta: maailmanvallankumous on väistämätön. Saksassa on jo alkanut samanlainen „tappiontoivojain” liike kuin meilläkin oli, Italiassa ja Itävallassa on suurlakkoja, Amerikassa vangitaan joukoittain sosialisteja. Ja tuntiessaan tuhonsa lähenevän kapitalistit ja tilanherrat ponnistavat voimansa äärimmilleen tukahduttaakseen vallankumousliikkeen; Venäjän kapitalistit ojentavat kätensä Englannin ja Ranskan kapitalisteille ja tilanherroille.

Nyt on kaksi rintamaa: toisella puolen työläiset ja talonpojat, toisella kapitalistit. Viimeinen ja ratkaiseva taistelu on alkamassa. Nyt ei voi olla mitään sovintoa porvariston kanssa. Joko sen tai meidän täytyy voittaa.

Vuonna 1871 porvaristo kukisti Pariisin työläisten vallan. Mutta silloin oli vähän valveutuneita työläisiä, vähän vallankumoustaistelijoita. Nyt työläisiä seuraa talonpoikaisköyhälistö eikä porvariston enää onnistu juhlia voittoaan, kuten sen onnistui tehdä vuonna 1871.

Työläiset pitävät lujasti hallussaan tehtaita ja muita tuotantolaitoksia, talonpoikaisto ei anna maata takaisin tilanherroille. Ja puolustaaksemme näitä saavutuksia me julistamme sodan myös kaikille sotarosvoille ja keinottelijoille. Ne uhkaavat meitä nälänhädällä samoin kuin tykit ja konekivääritkin.

Julistaessamme sodan rikkaille me sanomme: „rauha tölleille”. Me takavarikoimme kaikki keinottelijain varastot emmekä heitä työläisköyhälistöä oman onnensa nojaan. (Toveri Leninin puhe hukkuu myrskyisiin suosionosoituksiin.)

*Lyhyt selostus julkaistiin
elokuun 3 p:nä 1918 „Izvestija
VTsIK” lehdessä 164. numerossa*

*Julkaistaan
„Soldat Revoljuitsii” (Tsaritsyn)
lehden tekstin mukaan
(№ 14, elokuun 23 p:nä 1918)*